

Bir *kitabım* olması fikri, bir açıdan bir şeyler yapmış olmak demek gibi geliyor, kalıcı bir eser bırakmak, zaman zaman içimden geçiyor ama bir kitabı, yazıldıktan beş sene sonra *kaldırabileceğimi* sanmıyorum. Çıkıp *şu kadar kitap yazdım* da diyemem ben, *bu yazdıklarım bi boka benzemiyor, afedersiniz ama saçmalamışım* derim, o zaman da yayıncı beni döver.

Yazarlığın başarısızlığı kadar başarısı da sıkıntı verici. Kendini hapsettiğin kitapların oluyor, *boşverin o kitapları* diyemiyorsun. Çok az insanda *kötü yazmışım* diyecek cesaret var, bir şeyler yayınlandıktan, işin içine yazardan başka yayıncının, sayfa tasarımcısının, dizgicinin, matbaanın, kitapçının emeği girdikten sonra, *kötü yazmışım* demek daha da zorlaşıyor, bir de *ego* oluyor, *ben yazdım, büyük yazdım* oluyor, egosundan korkan yazarlar kendi kitabına kötü diyemiyor.

Buradan bakınca başarısız bir yazar olmak daha güzel geliyor bana, *kitap yazdım, kimse okumadı, zaten bir şeye benzemiyordu, el elde baş başta çok mutluyum*.

Bu mutluluğu yakalamak için kitap yazmaya da gerek yok, *yazmadım hala mutluydum* diyorum.